

Stvoření člověka.

„Bůh stvořil člověka k svému obrazu a vdechl do něho svůj dech!“ To jsou dvě události: Stvoření a oživení.

Oba tyto jevy, tak jako vše, byly podrobeny stávajícím Božským zákonům. Nic nemůže vystoupiti z jejich rámce. Žádný Božský akt vůle nepostaví se proti těmto neochvějným zákonům, které chovají v sobě samotnou Božskou vůli. I každé zjevení a zaslíbení děje se pouze podle těchto zákonů a musí se splnit v nich, ne jinak!

Tak bylo tomu i při vtělení člověka na zemi. Toto vtělení bylo pokrokem mocného stvoření, bylo přechodem hrubohmotného do zcela nového, povzneseného oddílu vývoje.

Mluvíti o vtělení člověka podmiňuje znalost jemnohmotného světa, protože člověk z masa a krve je vsunut jako pokračující spojovací článek mezi jemnohmotnou a hrubohmotnou část stvoření, zatím co jeho kořen tkví v čistě duchovním.

Bůh stvořil člověka k obrazu svému! Toto působení nebo stvoření bylo dlouhým řetězem vývoje, který se odehrával přísně uvnitř zákonů, vetkaných Bohem samým do stvoření. Nejvyšším stanoveny, pracují tyto zákony železně a neodvratně na plnění jeho vůle. Tyto zákony pracují samočinně jako část stvoření ke zdokonalení tohoto stvoření.

Tak je tomu i se stvořením člověka, jakožto koruny celého

díla. V člověku měly se sloučiti všechny druhy, které byly ve stvoření. Proto se v hrubohmotném světě, v pozemsky viditelné hmotě znenáhla v trvalém vývoji formovala nádoba, do které mohla býti z čistě duchovního vnořena jiskra, jež byla nesmrtelná. Trvale usilujícím formováním a vývojem vzniklo časem nejvýš vyvinuté zvíře, které přemýšlivě používalo již různých pomocných prostředků k zajištění života a k obraně. I dnes můžeme pozorovati nižší druhy zvířat, která používají různých prostředků k dosažení a zachování svých životních potřeb a v obraně projevují často překvapující chytrost.

Již zmíněná nejvýš vyvinutá zvířata, která vymizela s nastalými pozemskými převraty, označujeme dnes jménem „pračlověk“. Je však velikým omylem nazývat je **předky člověka!** Tímžte právem mohli bychom označiti krávy jako „částečné matky“ lidstva, protože převážný počet dětí v prvních měsících svého života potřebuje přímo k výstavbě svého těla kravského mléka. A tak rostou a zůstávají schopny života pomocí krav. Ušlechtilé a myslící zvíře „pračlověk“ nemá také se skutečným člověkem více společného. Hrubohmotné tělo člověka není přece ničím jiným než nezbytným prostředkem, jehož člověk potřebuje, aby v hrubohmotném pozemském mohl všestranně působiti a učiniti se srozumitelným.

Tvrzením, že člověk pochází z opice, doslova „vylévá se s koupeli i dítě“! Je tu daleko přestřeleno. Část děje povznáší se tím na celou skutečnost. Chybí tu hlavní věc!

Bylo by to pravda, kdyby lidské tělo bylo skutečně „člověkem“. Zatím však je hrubohmotné tělo jen jeho šatem, který odkládá, jakmile se vrací do jemnohmotnosti.

Jak se tedy událo první vtělení člověka?

Když vývoj ve stvoření dosáhl v nejvyvinutějším zvířeti svého vrcholu ve světě hrubohmotném, musela nadejít změna k vývoji dalšímu. Jinak by nastala stagnace. Nebezpečí stagnace znamenalo by krok zpět. Tato změna byla předvídána a nadešla: Když vytryskly duchovní jiskry a pronikly jemnohmotným světem, v němž všechno obnovovaly a povznášely, stály tu konečně na jeho hranici v té chvíli, kdy hrubohmotně pozemská nádoba dosáhla vrcholu svého vývoje.

Byl tu tedy současně pohotově jemnohmotně duchovní člověk, připraven ke spojení s hrubohmotným, které má povzbuzovati a povznášeti.

Zatím tedy co dozrávalo vytvoření nádoby v hrubohmotnosti, vyvinula se duše v jemnohmotnosti tak dalece, že měla dostatek síly zachovati si při vstupu do hrubohmotné nádoby svou samostatnost.

Spojení obou těchto dílů znamenalo tedy vroucnější sloučení světa hrubohmotného se světem jemnohmotným až vzhůru k duchovnu.

Teprve tento děj byl zrozením člověka!

Plození samo jest ještě i dnes u lidí čistě zvířecím aktem. Vznešené nebo nízké city nemají s tímto aktem co činit. Přivozují však takové duchovní výboje, že jejich účinky nabývají velikého významu tím, že určují **přitahování** nezbytně stejného druhu.

Až do poloviny těhotenství vyvinuje se také tělo čistě zvířecím způsobem. „Čistě zvířecí“ není vlastně pravý výraz. Chci

ho raději označiti jako čistě hrubohmotný.

Ke zrození určený duch vtěluje se teprve v polovici těhotenství při určité zralosti rostoucího těla. Tento duch zdržuje se do té doby ponejvíce v blízkosti nastávající matky. Vstup ducha vyvolává první záchvěvy v hrubohmotném vyvinujícím se tělíčku, tedy první dětské pohyby. Zde je také původ onoho podivně blaživého pocitu těhotné ženy. Od této chvíle nastupují u ní zcela jiné city: Ona je si vědoma blízkosti druhého ducha v sobě a pociťuje ho. Podle druhu a povahy tohoto nového druhého ducha v ní jsou i její vlastní city.

Takový je postup při každém vtělení. Ale vraťme se ke vtělení prvního člověka.

Nadešel tedy veliký oddíl ve vývoji stvoření: Na jedné straně ve hrubohmotném světě stálo nejvýš vyvinuté zvíře, které mělo poskytnouti hrubohmotné tělo jako nádobu pro příštího člověka. Na druhé straně ve světě jemnohmotném stála vyvinutá lidská duše, která očekávala spojení s hrubohmotnou nádobou, aby všemu hrubohmotnému dala další rozmach ke zduchovnění.

Když nyní nastal u nejušlechtilejšího páru těchto vysoce vyvinutých zvířat akt plození, nevtělila se jako doposud v hodině inkarnace duše zvířecí ¹⁾, ale na jejím místě připravená k tomu duše lidská, která měla v sobě nesmrtelnou jiskru ducha. Jemnohmotné lidské duše s převážně pozitivně vyvinutými schopnostmi vtělovaly se následkem stejnorodosti do zvířecích těl pohlaví mužského. Duše s převážně negativními, něžnějšími schopnostmi, vtělovaly se do těl ženských ²⁾, jež byly jejich druhu bližší.

Tento pochod neposkytuje žádné opory pro tvrzení, že člověk pochází ze zvířete „pračlověka“. Člověku, který má svůj skutečný původ v duchovnu, poskytlo zvíře „pračlověk“ jen hrubohmotnou přechodnou nádobu. Ani nejtuzšímu materialistovi dnes nenapadne, aby se považoval za přímého příbuzného zvířete. A přece jest tu dnes, jako tehdy, těsná tělesná příbuznost, tedy hrubohmotná stejnorodost. Skutečný „živý“ člověk, tedy vlastní duchovní „já“ člověka není však nijak stejnorodé se zvířetem nebo od zvířete odvozené.

Po zrození prvního pozemského člověka stál tento člověk ve skutečnosti osamocen, bez rodičů. Nemohl uznati zvířata vzdor vysokému jejich vývoji jako rodiče a nemohl míti s nimi žádného společenství.

Žena mohla a měla následkem svých cennějších duchovních vlastností býti dokonalejší než muž. Měla se ovšem snažiti, aby zjasňovala stále harmoničtěji dané jí city, čímž by se byla stala mocí, která v celém hrubohmotném stvoření musela nutně působiti převratně a vysoce povzbudivě. Ale žel³⁾, právě ona selhala v první řadě, protože se dala za hříčku mocným citovým silám, které jí byly přiděleny. Tyto city ještě dokonce zkalila a znečistila pocity a obrazností.

Jaký hluboký smysl je v biblickém příběhu o mlsání ze stromu poznání, když žena, hadem k tomu podnícena, podala muži jablko! Obrazně nemohl býti lépe vyjádřen tento postup ve hmotnosti.

Toto podání jablka ženou znamená, že žena uvědomila si své půvaby oproti muži a že jich **chtěla využítí**. Že muž bral a jedl znamená, že na to přistoupil a že se v něm probudil pud, aby na

sebe upoutal ženinu pozornost. Začal se dělati žádoucím tím, že hromadil poklady a osvojoval si různé hodnoty.

Tím začala výchova rozumu se všemi průvodními jevy, ziskuchtivostí, lži a útiskem. Lidé se mu na konec zcela podrobili a učinili se tak dobrovolně otroky svého nástroje. Ale tím, že povýšili rozum na vládce, připoutali se v nevyhnutelných důsledcích povahy rozumu také pevně na prostor a čas. Tím pozbyli schopnosti pochopiti nebo prožiti něco, co je povzneseno nad prostor a čas, jako všechno duchovní a jemnohmotné. To znamenalo úplné **odloučení** od vlastního ráje a od jemnohmotného světa. Toto odloučení přivodili si sami. Nevyhnutelným následkem toho bylo, že nedovedli již „chápati“ všechno duchovně jemnohmotné, které nezná času ani prostoru. Nemohli mu již rozuměti svým rozumem, lpícím na prostoru a času a v důsledku toho i úzce omezeným obzorem své chápavosti. Pro rozumové lidi staly se zážitky a nazírání lidí citu, tak jako nepochopené tradice, „báchorkami“. Počtem stále rostoucí materialisté, tedy lidé, kteří jsou schopni poznávati jen hrubou, prostorem a časem omezenou hmotu, vysmáli se konečně idealistům. Těmto idealistům následkem jejich rozsáhlejšího a většího vnitřního života nebyla dosud cesta k jemnohmotnému světu zcela uzavřena. Materialisté spílali jim snílků, ne-li bláznů nebo dokonce podvodníků.

Ale dnes stojíme konečně před hodinou, kdy nadejde příští veliký oddíl ve stvoření. Tento bude bezpodmínečným rozmachem a přinese to, co měl přinést již první oddíl vlivem vtělení člověka: Zrození zduchovnělého, dokonalého člověka!

Bude to zrození člověka, který povznese a přispěje k zušlechtění celého hrubohmotného stvoření, což je vlastním

účelem člověka na zemi. Pak nebude již místa pro materialistu, nízce připoutaného k prostoru a času. Bude cizincem ve všech zemích, bez domova. Uschne a zajde jako pleva, odloučená od pšenice. Pozor, ať při tomto třídění nejste nalezeni příliš lehkými!

1)

Přednáška: [49. Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem.](#)

2)

Přednáška: [78. Pohlaví.](#)

3)

bohužel